

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce **V. U.** , proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.5.2011, č.j.OAM-137/ZA-ZA06-ZA09-2011,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce, státní příslušník Moldavské republiky, podal dne 3. 5. 2011 opakovanou, třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Je svobodný, v ČR má s občankou Ukrajiny dceru, ke které má vyživovací povinnost a družku, občanku ČR. O mezinárodní ochranu žalobce žádal neúspěšně již dvakrát. Návrat do vlasti i nadále odmítá, neboť má strach z ruských vojáků. Navíc mu v roce 2010 na ambasádě řekli, že v Moldavsku již jako občan neexistuje.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 27.5.2011, č.j.OAM-137/ZA-ZA06-ZA09-2011, byla uvedená žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu.

Žalobce podal včas proti tomuto rozhodnutí žalobu. Rozhodnutí napadl v rozsahu celého výroku. Dle jeho názoru žalovaný opomenul použít §12 a §14a zákona o azylu. Namítl porušení § 3 a § 50 odst. 2 a odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný se dle názoru žalobce dopustil rovněž nesprávné právní kvalifikace zahrnující hmotně právní pochybení při aplikaci § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, žalobce je přesvědčen, že skutkový stav věci neodůvodňoval použití předmětného ustanovení, správní orgán skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, žalobce má za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu a podmínky pro vztažení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Podle žalobce žalovaný rovněž pochybil, pokud neposoudil, jestli není v jeho případě na místě použití pravidla non-refoulement. Odkázal na čl. 10 Ústavy ČR, s ohledem na který je Česká republika vázána mimo jiné i Úmluvou o právním postavení uprchlíků, publikovanou ve Sbírce zákonů pod. č. 208/1993 Sb., (dále jen Úmluva), která má v případě odlišné dikce vnitrostátního právního předpisu aplikační přednost. Ve smyslu této Úmluvy se správní orgán měl obligatorně zabývat otázkou non-refoulement – tedy, zda by byl ohrožen žalobce po návratu do své země na životě nebo na svobodě. Žalobce má za to, že postup, kdy správní orgán jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR posoudil jako zjevně nedůvodnou dle ust. § 16 odst. 1 písm. f) a vůbec se nezabýval rozhodnutím o udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, příp. uplatněním principu non-refoulement jak je formulován v Úmluvě, je nezákonný. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve snaze o legalizaci pobytu. Žalobce však trvá na tom, že v průběhu podávání žádosti a pohovorů dostatečně ozřejmil, že jeho jediným důvodem je nikoliv legalizace pobytu, nýbrž nebezpečí, které mu v zemi původu hrozí. Jasně uvedl, že se obává policistů napojených na ruské vojáky, proti kterým svědčil. Žalovaný nesprávně uvedl, že neměl problémy se státními orgány své vlasti, neboť žalobce výslovně uvedl, že byl policií vydán vojákům. Nesouhlasí ani se závěrem o své nevěrohodnosti. Dopustil se sice drobných rozporů, když vojáky dříve označil za bandity. Je přesvědčen, že tyto rozpory nemohou být důvodem pro zpochybnění jeho důvěryhodnosti ani důvodem pro spekulaci, že jeho obavy jsou zveličené a tvrzení o spojení mezi policií a ruskými vojáky pouze hypotetické.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. V průběhu řízení bylo dostatečně prokázáno, že žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Potíže, které měl mít ve své vlasti, nesouvisely s jeho rasou, národností, pohlavím, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině ani zastáváním určitých názorů. Žalovaný rovněž odkázal na nesrovnalosti ve výpovědích žalobce, které však nebyly jediným důvodem pro zamítnutí žádosti. Žalobcovy obavy se vztahují k době před 15-ti lety a i vzhledem k tomuto časovému odstupu má žalovaný za to, že obavy žalobce nejsou opodstatněné. Vzhledem k tomu neshledal žalovaný ani nutnost použití pravidla non-refoulement. Žalovaný je přesvědčen, že své závěry v rozhodnutí jasně vyslovil a patřičně odůvodnil, jakými úvahami byl veden. Důkladně posoudil skutkový stav věci.

Žalovaný souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání, žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy v souladu s §51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.) rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst.1 a odst. 2 věta první s. ř. s.).

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 3. 5. 2011 podal žalobce, státní příslušník Moldavska, svou třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že má v ČR dceru A. K., jejíž matka je občanka Ukrajiny s trvalým pobytem v ČR. S dcerou a její matkou nežije. Není zapsán jako otec v rodném listě dcery, nepřispívá pravidelně na její výživu a nijak se nepodílí na výchově, protože si to její matka nepřije. Asi rok má přítelkyni M. M., která žije v , on žije kvůli lepším pracovním příležitostem v Praze. Setkávají se občas. Svou vlast opustil v říjnu nebo listopadu roku 1997 a od té doby žije v České republice, kde si chce založit rodinu a pracovat. V roce 2010 za účelem vydání nového cestovního pasu kontaktoval zastupitelský úřad své vlasti, pas mu však nebyl vydán, řekli mu, že v Moldavsku již jako občan neexistuje. Když se mu nepodařilo získat doklady, začal uvažovat o podání nové žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že důvody jeho žádosti jsou totožné s těmi, které uváděl již v předchozích žádostech. V roce 1995 byl svědkem trestného činu znásilnění a krádeže ze strany ruských vojáků a nahlásil to na policii, kde mu slíbili ochranu. Poté zjistil, že vojáci a policie jsou v kontaktu. Policie ho zadržela a odvezla k vojákům, kteří chtěli, aby vzal oznámení zpět, přičemž ho odvezli do lesa, zbili ho a zanechali ho tam. Vzhledem k tomu se skrýval a posléze vycestoval do ČR. Pokud byl při pohovoru k žádosti, který probíhal dne 13. 5. 2011 upozorněn, že při pohovoru v roce 2006 uváděl, že měl být ohrožen ze strany banditů a kriminálních živlů kteří se nechtěli vzdát zbraní, uvedl, že tenkrát byly jiné otázky, byl mladý a nechtěl hovořit o válce.

Následně uvedl, že vypovídal správně, byl ohrožen ze strany banditů, domníval se, že ho policisté zradili, protože když vyšel od policie, kde proti banditům svědčil, už na něho čekali a odvezli ho do lesa. Dále uvedl, že poté se schovával a již nikdy proti nim nevypovídal. Následně uvedl, že proti banditům svědčil u soudu, ti však nebyli přítomni, protože nebyli přímo souzeni oni, ale jejich příbuzní a kumpáni. O udělení mezinárodní ochrany žádá, protože se nemůže do Moldavska vrátit, má stále strach z vojáků. Návrat do vlasti odmítá, obává se o život.

Dále soud ze správního spisu zjistil, že žalobce podal dne 7. 8. 2000 první žádost o udělení azylu, řízení však bylo zastaveno podle §25 odst. 1 písm. d/ zákona o azylu v tehdejší znění. Následně podal žádost dne 19. 8. 2006. Rozhodnutím ze dne 26. 9. 2006 č.j. OAM-952/VL-10-04-2006 mu azyl udělen nebyl, podanou žalobu zamítl zdejší soud rozsudkem č.j. 56Az 319/2006-34 ze dne 28. 5. 2007, který nabyl právní moci dne 2. 7. 2007. Tenkrát žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal proto, že se obává návratu do Moldavska, má strach, že by ho ohrožovali bandité. Do roku 1995 bydlel v okrese K. v gagauzské oblasti v Moldavsku, v letech 1992-1994 tam docházelo k bojům, neboť toto území usilovalo o nezávislost, žalobce se však ničeho neúčastnil. Byl mladý, bylo mu 16-17 let a s ostatními mladými chlapci sledovali, co dělají kriminální skupiny osob – mladí bojůvkáři, kteří se nechtěli vzdát svých zbraní a podíleli se rovněž na krádežích. Žalobce odpovídal policistům na jejich otázky, pokud se na kriminálníky dotazovali. Následně ho však dotyční bandité zadrželi, odvezli ho za vesnici, zbili ho a nechali ho tam, žalobce se domnívá,

že to bylo proto, že se dozvěděli, že je udal na policii. Původně bandité byli spjati s policisty, po vyhlášení autonomie se zase rozdělili. Posléze byli příslušní bandité zadrženi, žalobce se však stále bojí pomsty, neboť svědčil u soudu a bandité mu poté vyhrožovali a nikdo mu neposkytl pomoc. Poté, co se konal soud, šel se žádostí o pomoc na policii v K., tam se s ním nechtěli bavit. Vyhnali ho, řekli mu, že vše bude v pořádku.

Protože žalobce vytkl žalovanému, že k zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu došlo v důsledku porušení procesního předpisu, musel se soud zabývat tím, zda k tvrzenému porušení procesního předpisu v postupu žalovaného skutečně došlo a pokud se tak stalo, zda taková vada řízení mohla mít za následek nezákonnost či nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí, popřípadě, zda v dané věci nejsou jiné procesní vady, které žalobkyně nemohla bez své viny uplatnit a které mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí.

Pokud jde o žalobní body vytykající žalovanému porušení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 a §68 odst. 3 správního řádu, nemůže soud žalobci přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobci byl poskytnut dostatečný prostor aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídal v rámci pohovoru mu byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Pro své rozhodnutí opatřil žalovaný s ohledem na zjištěné skutečnosti i další podklady – informace z předchozího řízení a informace o zemi původu. Konkrétně se jednalo o aktuální informace obsažené v Infobance ČTK „Základní politické a ekonomické údaje, Moldavsko.“

Při rozhodování vyšel z tvrzení žalobce, přihlédl ke všem skutečnostem, které sdělil a které vyšly najevo. Přihlédl rovněž ke skutečnostem zjištěným z předchozích řízení. Rozhodnutí ve věci řádně odůvodnil, uvedl, z čeho při rozhodování vycházel, shrnul tvrzení žalobce, uvedl rovněž, jaké úvahy ho k rozhodnutí vedly, a to s ohledem na použitá ustanovení zákona o azylu. Osvětlil, které skutečnosti vedly k pochybnostem o věrohodnosti tvrzení žalobce. Dostatečným způsobem se vypořádal rovněž se situací žalobce v případě návratu do země původu.

Žalovaný žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu ve znění účinném pro projednávanou věc, podle kterého se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvede skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. V odůvodnění uvedl, že z výpovědi žalobce nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů pro azylové řízení významných. Zdůraznil, že výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle §14a zákona o azylu. Poukázal na rozpory mezi výpovědí žalobce v předchozím a současném řízení, důvodem rozhodnutí však nebyla pouze konstatovaná nevěrohodnost, žalovaný věc dle uvedených ustanovení zákona o azylu řádně posoudil. Soud se s jeho závěry ztotožňuje.

Při přezkumu rozhodnutí soud vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, čj. 5 Azs 6/2010-107, dostupného na www.nssoud.cz, podle kterého *„Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.“*

Žalobce tvrdil, že byl ve své vlasti pronásledován z důvodu podání svědectví na policii, dále tvrdil, že se obává návratu domů z důvodu možné pomsty osob, proti kterým svědčil. Jako důvod pro setrvání v České republice uvedl soukromé vazby na jejím území. V této souvislosti hovořil o tom, že zde má dceru a družku, se kterou hodlá v budoucnu žít.

Vzhledem k výpovědi žalobce o pronásledování osobami, proti který m svědčil, žalovaný posuzoval věc podle §12 zákona o azylu. Pokud se týká obav z návratu do země původu, byla věc posouzena dle §14a zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení vyhodnotil žalovaný správně rovněž soukromé vazby žalobce na území České republiky, a to s ohledem na možnost porušení mezinárodních závazků. Protože žalobce netvrdil žádné skutečnosti, podřaditelné pod ustanovení §13, §14 a §14b zákona o azylu, neměl žalovaný důvod žádost žalobce dle těchto ustanovení posuzovat. (Ostatně žalobce v tomto ohledu nevznnesl žádnou žalobní námitku.)

Žalovaný při posouzení tvrzení žalobce o pronásledování, kterému měl být vystaven před svým odjezdem z vlasti ze strany ruských vojáků správně poukázal na časový odstup 15 let správně konstatoval, že není reálné, aby obavy z tohoto pronásledování mohly trvat. Ruští vojáci operovali v Gagauzské oblasti v letech 1992-1994. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Žalovaný rovněž správně poukázal na rozpory, které byly zjištěny při porovnání výpovědi žalobce v současném a předešlém řízení. Žalobce byl na tyto rozpory upozorněn a jak je výše uvedeno, uspokojivým způsobem je nevysvětlil.

Soud se při posuzování věrohodnosti žalobce inspiroval rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 26.1.2006, 48Az 44/2005-25, podle kterého *„posouzení věrohodnosti žadatele o udělení azylu je výsledkem celkového hodnotícího procesu a úvah správního orgánu o osobnosti žadatele s přihlédnutím k míře reálnosti, resp. věrohodnosti jím tvrzených důvodů odchodu ze země původu v konfrontaci s obecnými informacemi o situaci v zemi původu. Rozhodující pro závěr o nevěrohodnosti žadatele nemohou být jen některé dílčí nepřesnosti nebo pouhým omylem vysvětlitelné nejasnosti v tvrzení žadatele, nýbrž jen zásadní rozpory v jeho výpovědích, které správní orgán shledá.“*

Soud pokládá za zcela zásadní rozpor, pokud žalobce v předchozím řízení hovořil, že byl pronásledován bandity, což měli být Moldavané, kteří se nechtěli po ukončení ozbrojeného konfliktu o nezávislost území vzdát zbraní, dopouštěli se kriminální činnosti a proti kterým vypovídal na policii a posléze dosáhli vysokých postů na policii. V současném řízení tvrdil, že na policii měl vypovídat proti ruským vojákům a tito ho poté pronásledovali, násilně vynucovali, aby svou výpověď vzal zpět. Soud v tomto směru nemůže pokládat za oprávněnou námitku žalobce, uvedenou v žalobě, že se jednalo pouze o drobný rozpor, když vojáky dříve označil za bandity.

Dále soud ještě dodává, že tvrzené pronásledování žalobce bandity v souvislosti s výpovědí žalobce proti nim na policii bylo posouzeno již ve výše uvedeném předchozím řízení a důvody pro udělení mezinárodní ochrany nebyly shledány.

Soud se ztotožňuje se žalovaným rovněž v tom, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by mu v zemi státní příslušnosti hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu. Soud odkazuje na odůvodnění ve vztahu k § 12 zákona o azylu. Nebylo shledáno, že by se žalobce v zemi původu mohl obávat pronásledování, nic nenasvědčuje ani tomu, že by byl v případě návratu reálně ohrožen vážnou újmu. I v souvislosti s posuzováním možnosti udělení doplňkové ochrany žalovaný správně poukázal na časový odstup od odjezdu žalobce z vlasti a rozpory v jeho výpovědích. Bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce žalovaný posoudil na základě informací ČTK, což soud vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu považuje za dostatečné.

Žalobce v souvislosti s posouzením svého soukromého a rodinného života žalovaným nevzněl žádné žalobní námitky. Pouze pro úplnost soud dodává, že žalovaný s ohledem na možné porušení mezinárodních závazků posoudil v rámci úvah o udělení doplňkové ochrany rovněž osobní a soukromý život žalobce na území České republiky a v této souvislosti rovněž neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany. Poukázal především na skutečnost, že žalobce není zapsán v rodném listě dítěte, o kterém tvrdí, že je jeho otec, ani se nijak nepodílí na jeho výchově a výživě. Pokud se týká přítelkyně žalobce, správně uvedl, že ani tento vztah neodůvodňuje použití čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobce se svou přítelkyní nežije ve společné domácnosti a nemají žádné potomky.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nevyhodnotil náležitě jeho tvrzení, že má obavy z jednání policistů napojených na ruské vojáky. Uvedenou námitku sou rovněž neshledává důvodnou. Žalovaný toto tvrzení žalobce vyhodnotit nemohl, neboť žalobce ve správním řízení netvrdil, že by měl obavy z policistů. Byť hovořil o možném napojení vojáků na policisty, své obavy však spojoval výlučně s jednáním vojáků.

V žalobě se žalobce domáhal uplatnění zásady non – refoulement vůči své osobě. Z čl. 10 Ústavy České republiky vyplývá aplikační přednost zde vymezených mezinárodních smluv před běžnými zákony. Je nesporné, že mezi mezinárodní smlouvy mající aplikační přednost patří i Úmluva o právním postavení uprchlíků z r. 1951, publikovaná pod č. 208/1993 Sb. Podle čl. 33 odst. 1 této úmluvy „žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda

byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení “ (zásada non-refoulement). Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na osobu žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu uvedené Úmluvy. Muselo by se tedy jednat o osobu, která „se nachází mimo svou vlast a má oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodu příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů, je neschopna přijmout nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu své vlasti“. V řízení nebylo zjištěno, že by žalobce mohl být uprchlíkem ve smyslu této definice. Soud v tomto směru poukazuje na rozsudek NSS ze dne 4. 8. 2005, č.j. 2 Azs 343/2004-56, publikovaný pod č. 721/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz, podle kterého „V případě rozporu mezi ustanoveními čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publikované pod č. 208/1993 Sb.) a § 91 zákona č. 325/1999Sb., o azylu má aplikační přednost čl. 33 odst. 1 Úmluvy. Pokud je však zjevné, že konkrétní žadatel nemůže být uprchlíkem typicky proto, že neuvádí žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování, není k takové aplikační přednosti důvod, neboť na takovou osobu čl. 33 odst. 1 Úmluvy nedopadá.“

Krajský soud v Brně na závěr konstatuje, že vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem dospěl k závěru, že správní rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003. č.j. 5 Azs 27/2003-48. www.nssoud.cz, podle kterého „Neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona.“ (Pozn.: ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) bylo dříve označeno § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku, který nabývá právní moci dnem doručení (§ 54 odst. 5 s.ř.s.) je přípustná kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a následujících s.ř.s., která musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel, který nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Brně dne 19. prosince 2011

Za správnost vyhotovení:

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně